ION BAIESU

Vânatorii

La marginea unei păduri, într-un șanț, doi vînători. Vînător I este bătrîn. Vînător II este relativ tînăr, adică de aproximativ patruzeci de ani. Sînt în așteptarea vînatului, în sensul că puștile sînt gata de tragere.

VÎNĂTOR II : Dacă ești amabil, colega, aș vrea să-ți pun o întrebare.
VÎNĂTOR I : Te rog.
VÎNĂTOR II : Ce vînăm noi aici ?
VÎNĂTOR I : Cum ce vînăm ? !
VÎNĂTOR II : Da, te-am întrebat ce vînăm.
VÎNĂTOR I : Păi dumneata ai venit la vînătoare fără să știi ce vînezi ? !
VÎNĂTOR II : Mi s-a spus că e vorba de mistreți, dar că n-ar fi exclus să ne sară în față un iepure, un fazan sau o vulpe.
VÎNĂTOR I : Firește, unui vînător îi poate apărea în față și un elefant, dar el, cînd pleacă la vînătoare, pleacă pentru un anumit vînat. În sensul că-și pregătește încărcătura armei fie pentru iepuri, fie pentru urși, sitari sau ciori. Nu pleacă la întîmplare. Asta ți-o spun în calitatea mea de vînător bătrîn. Vînez de cincizeci și cinci de ani. La vîrsta de patru ani am omorît o vrabie cu praștia.
VÎNĂTOR II : Te rog să nu fii rău sau ironic cu mine. Am să-ți fac o mărturisire penibilă : eu vînez azi pentru prima oară în viața mea.

VÎNĂTOR I : Fii serios !
VÎNĂTOR II : Pe cuvîntul meu ! Deși am aproape patruzeci de ani merg pentru prima oară la o vînătoare.
VÎNĂTOR I : Bine, dar văd că ai o armă extraordinară, nu sînt decît cîteva în țară.
VÎNĂTOR II : Am primit-o moștenire. Acum două săptămîni am intrat în posesia ei, după un proces de cinci ani, cu verii mei. A fost a bunicului meu. Poate ați auzit de el : singurul român care a vînat un tigru bengalez.
VÎNĂTOR I : Popescu !
VÎNĂTOR II : Exact. Făcîndu-și testamentul, el a specificat că lasă arma lui cea mai bună, primită cadou de la un maharadjah indian, cu care vîna lei, nepotului care se va dovedi cel mai iubitor de animale.
VÎNĂTOR I : Și ai dovedit dumneata această virtute ?
VÎNĂTOR II : Eu, nu. Nevastă-mea. Are zece pisici și șase cîini. Am angajat un avocat celebru, s-au făcut zece expertize, ne-a costat zece mii de lei și-am cîștigat arma.
VINĂTOR I : Care costă cinci mii.
VÎNĂTOR II : Soția mea a ținut neapărat să cîștigăm această armă. Nu-mi dau seama de ce.
VÎNĂTOR I : Probabil pentru că a sperat să devii și dumneata vînător.
VÎNĂTOR II : Probabil. Deși eu nu țin deloc la acest lucru. Nu doresc cîtuși de puțin să omor animale. Este gestul cel mai oribil pe care-l poate comite un om. O adevărată crimă !
VÎNĂTOR I : Dragul meu, spui niște prostii cît dumneata de mari ! Vînătoarea e un sport ca oricare altul. Ca pescuitul, ca fotbalul sau ca bridge-ul.
VÎNĂTOR II : N-aș crede. La bridge, de pildă, nu se trage cu arma.
VÎNĂTOR I : Nu vulgariza. Vînătoarea este una dintre cele mai vechi și mai nobile îndeletniciri omenești. Imediat după ce a coborît din copac, omul a început să vîneze. Altfel ar fi murit de foame.
VÎNĂTOR II : Omul vîna pentru că era el însuși vînat de alte animale. Dacă nu omora el, era omorît.

VÎNĂTOR I : Vîna pentru că nu avea ce mînca. Vînatul era unica lui sursă de existență.
VÎNĂTOR II : Da, pe omul primitiv îl înțeleg. Dar omul modern vînează din plăcere.
VÎNĂTOR I : Firește. Vînatul e un sport. Sportul e și o plăcere, dar, mai ales, un mijloc de călire a organismului. Nu alergi zece mii de metri din plăcere, ci ca să-ți fortifici mușchii și inima. În zeci sau poate sute de partide de vînătoare am fost udat pînă la piele, am stat în mocirlă, în zăpadă, în căldură toridă. Ca să nu-ți mai spun de cîte ori mi-am pus viața în pericol.
VÎNĂTOR II : Dar vînătoarea noastră cînd începe ?
VÎNĂTOR I : Ai răbdare. Ni se va da un semnal. Și apoi, dragul meu coleg, vînăm și pentru ca să menținem un echilibru al speciilor. Dacă mistreții nu ar fi vînați, ei ar distruge toate recoltele de porumb și cartofi. Ți-ai pus întrebarea ce s-ar întîmpla cu găinile dacă nu ar fi tăiate ? În cîțiva ani globul pămîntesc ar fi plini de găini.
VÎNĂTOR II : Da, pentru că noi împușcăm vulpile, care, dacă n-ar fi împușcate, ar mînca găinile.
VÎNĂTOR I : Fii serios. Du toate vulpile din țară într-o crescătorie de păsări. După ultimul recensămînt există cinci mii cinci sute de exemplare vii. Ce să facă aceste amărîte cu cîteva miliarde de găini ? Cînd să le mănînce ?
VÎNĂTOR II : Dumneata iubești animalele ?
VÎNĂTOR I : Eu ? ! Mai mult ca pe mine. Am casa plină de cîini și pisici. Toate dorm cu mine în pat. În tinerețe am crescut o maimuță și un pui de leu pe care-l pupam pe bot.
VÎNĂTOR II : Atunci cum poți să tragi într-un animal nevinovat ? Ce rău au făcut animalele omului ? L-a biciuit boul pe om vreodată ? L-a călărit calul pe om vreodată ? Că un leu ne-a mai sfîșiat cîteodată, da, e posibil, dar asta pentru că omul a venit peste el, în vizuina lui. Dar a venit vreodată un leu să te atace în apartamentul dumitale ? Sau în lift sau pe stradă, la cinema, la teatru ?

VÎNĂTOR I : Poate crezi că exagerez, dar au fost cazuri cînd, în anumite țări — nu le numesc — s-a ivit necesitatea înființării unor societăți pentru protecția oamenilor.

VÎNĂTOR II : Împotriva animalelor ?

VÎNĂTOR I : Da.

VÎNĂTOR II : Eu știam că invers.

VÎNĂTOR I : Păi da, pentru că existau atîtea societăți pentru protecția animalelor, încît a fost nevoie să apară și o societate pentru protecția oamenilor. În sensul că tu, om, nu aveai voie să lovești un cal cu cravașa, dar calul avea voie să-ți dea o copită în moacă. Tu nu aveai voie să lovești un bou cu biciul, dar boul avea voie să te împungă cu coarnele în burtă și să-ți dea mațele afară. Ce părere ai ?

VÎNĂTOR II : Mi s-a făcut frig. Cînd se termină vînătoarea ?

VÎNĂTOR I : Nici n-a început. Vrei o gură de rom ?

VÎNĂTOR II : Soția nu-mi dă voie să consum alcool. Cînd consum alcool devin extrem de sentimental și încep să plîng.

VÎNĂTOR I *(din ce în ce mai vehement)* : Prietene, știi bancul despre vînătorul de lei ?

VÎNĂTOR II : Din păcate, eu nu știu absolut nici un banc și nici o glumă. Sînt total lipsit de simțul umorului. Se zice că indivizii lipsiți de simțul umorului sînt fie anormali, fie proști, fie răi. Eu cred că sînt normal, dar n-am fost capabil să spun în viața mea o vorbă de duh.

VÎNĂTOR I : Fii atent. Un vînător pleacă la vînătoare de lei în junglă. În fine, după o zi întreagă petrecută într-o căldură infernală, descoperă un leu care dormea. Vînătorul trage, dar arma nu ia foc. Trage încă odată, nu ia foc, leul se trezește, vînătorul trage toate gloanțele, arma tot nu ia foc și o ia la fugă. Vînătorul fuge, leul după el, vînătorul fuge, leul după el...

VÎNĂTOR II : Și ?

VÎNĂTOR I : Ai răbdare. Fuge, fuge și, exact în clipa în care e gata să-l înhațe, leul alunecă pe ceva,

își fracturează două picioare, după care vînătorul nu mai are altceva de făcut decît să-i dea cu patul armei în cap, să-l ucidă și să-l ia în spinare.

VÎNĂTOR II : Extraordinar !

VÎNĂTOR I : Ce e extraordinar ?

VÎNĂTOR II : Curajul vînătorului. Să fugi știind că ai în spatele tău o fiară care te va sfîșia în următoarele clipe, mi se pare gestul cel mai bărbătesc cu putință. Eu, ca să fiu foarte sincer, cred c-aș fi făcut pe mine.

VÎNĂTOR I : Poftim ?

VÎNĂTOR II : Da, nu mi-e rușine să recunosc : cred c-aș fi făcut pe mine.

VÎNĂTOR I : Ei, știi că ești grozav ? Dar pe ce crezi c-a alunecat leul respectiv de și-a rupt ambele picioare din față ? !

VÎNĂTOR II : Da, așa se explică.

VÎNĂTOR I : Frică ne e tuturor, scumpul meu. Frica de moarte este un reflex al tuturor ființelor vii. Și filozofului, și melcului le e frică de moarte. Filozoful se ascunde într-o dogmă, melcul într-o cochilie. Sigur că vînătorul e un om de curaj, dar spaima nu-l ocolește în momentele decisive.

VÎNĂTOR II : Dați-mi, totuși, o gură de rom. Am înghețat lemn.

VÎNĂTOR I *(ascultă un zgomot)* : Am impresia că au pornit gonacii. Să ne pregătim armele.

VÎNĂTOR II : Ce vom vîna ?

VÎNĂTOR I : Porci mistreți.

VÎNĂTOR II : E un animal periculos ?

VÎNĂTOR I : Bineînțeles. Un unchi de-al meu a fost sfîșiat de colții unui mistreț rău împușcat. Fii prudent. Stai în groapă și tragi. Atît. Ia să văd cum ții arma. Păi nu așa, dragul meu. N-ai luat nici un fel de lecții ? Păi, cum așezi dumneata patul armei, rămîi fără dantură. Fii atent aici ! *(Se aude sunetul unui corn de vînătoare. Tresare.)* Jos ! Culcat ! Pe poziție ! *(Cei doi se aruncă în șanț, în așteptarea vînatului. Acesta întîrzie.)*

VINATOR II : Poate dumneata nu știai că animalul este cel mai fidel prieten al omului. Toate popoarele au

o întreagă literatură închinată animalelor. Primele picturi ale oamenilor au fost dedicate animalelor. Popoare vechi s-au lăsat călăuzite de animale. Știi cum au descoperit hunii Europa ? Datorită unei căprioare. Teritoriul pe care trăiau ei de milenii era înconjurat de mlaștini. Ei credeau că acolo se sfîrșește lumea. Dar un vînător s-a luat după o căprioară și această căprioară i-a arătat că dincolo de mlaștină se află o altă lume. Lumea aceea era Europa.

VÎNĂTOR I : Te rog să vorbești mai încet. Mistreţul e foarte sensibil.

VÎNĂTOR II : Deocamdată nu văd nici un fel de mistreț, așa că te rog să fii amabil să mă lași să vorbesc.

VÎNĂTOR I : Și mie îmi place să vorbesc, așa că dă-i înainte. Totul e să nu speriem vînatul.

VÎNĂTOR II *(isteric)* : Dar înțelege odată că eu n-am venit aici să vînez !

VÎNĂTOR I : Dar pentru ce-ai venit ?

VÎNĂTOR II *(se gîndește)* : Da... De fapt, pentru ce am venit ? Pentru ce ? Să mă gîndesc...

VÎNĂTOR I : Totuși, gonacii n-au pornit. Între timp, dacă nu te deranjează și, întrucît observ că dumneata nu te poţi concentra, aș putea să-ţi mai povestesc cîte ceva din experienţa mea. Dar fii sincer : te interesează ?

VÎNĂTOR II : Desigur.

VÎNĂTOR I : Dumneata ai fi capabil, de pildă, să accepţi ideea că vînătoarea este o artă ?

VÎNĂTOR II : Nu, această idee nu o pot accepta în nici un caz.

VÎNĂTOR I : Dar ce este arta, după părerea dumitale ?

VÎNĂTOR II : Nu am o părere personală despre artă... Nu-mi îngădui să am așa ceva, eu sînt un om bine crescut. Totuși, aș putea să afirm că arta este ceea ce ne emoţionează.

VÎNĂTOR I : Vai de mine, dar asta e o prostie crasă !

VÎNĂTOR II : De acord, îmi cer scuze. Arta este cu totul altceva. Arta este acea capacitate eminamente umană care poate exprima un lucru în două feluri : urît sau frumos.

VÎNĂTOR I : Acum te mai apropii de adevăr. Am să-ţi demonstrez că vînătoarea este o artă. Îţi povestesc un singur fapt. Într-o rezervaţie din Sahara, vine o familie de americani foarte bogaţi, adică el, ea, doi copii şi o servitoare. Ei intră în rezervaţie cu un jep blindat, avînd autorizaţie, contra a nu ştiu cîte mii de dolari, să vîneze un leu. Ajungînd în locul cel mai propice pentru vînătoare, el coboară din maşină şi se pune pe aşteptare. La un moment dat, vede un leu, se pregăteşte să tragă, dar, în acelaşi timp, un alt leu se apropie din spate, gata să-l atace. Soţia vede scena, dar nu-l pune în gardă. De ce ?

VÎNĂTOR II : Chiar, de ce ?

VÎNĂTOR I : Ea tocmai filma leul cum se apropie şi nu a vrut să rateze secvenţa.

VÎNĂTOR II : Şi ?

VÎNĂTOR I : E simplu : leul l-a sfîşiat pe soţul ei, iar ea a filmat scena respectivă pînă la ultimul detaliu, în faţa copiilor şi a servitoarei — 28 de minute. A luat premiul Oscar şi cincisprezece milioane de dolari. Culmea este că ea nu a făcut gestul pentru bani, fiind milionară, ci doar pentru a prinde pe peliculă un fapt unic : cum mănîncă un leu un om. Adică era o artistă. Arta — ţine minte, ţi-o spune un om bătrîn — cere sacrificii. Nu există artă fără sacrificiu. Arta nu se face cu jumătăţi de măsură. Vrei artă adevărată, îţi sacrifici bărbatul. Sau invers.

VÎNĂTOR II : Stimate coleg, tot ceea ce îmi spui dumneata este extrem de interesant, dar eu mă simt extrem de înfrigurat. Îmi e atît de frig încît îmi vine să urlu.

VÎNĂTOR I : Mă mir, pentru că dumneata eşti mult mai gros îmbrăcat decît mine.

VÎNĂTOR II : Asta mă mir şi eu. Dumitale nu ţi-e frig ?

VÎNĂTOR I : Oho ! Şi încă cum ! Dar asta e plăcerea vînătorii : să suferi. Să umbli o zi întreagă prin mizerie şi zloată, să te întorci acasă cu o singură cioară împuşcată, ud pînă la piele, dar să fii feri-

cit că eşti vînător. Te întreb o chestiune confidenţială : îi agreezi pe pescari ?

VÎNĂTOR II : Nu-i înţeleg. Să stai o zi întreagă nemişcat...

VÎNĂTOR I : Sînt absolut stupizi. Ei bine, întrucît vinatul văd că întîrzie, mai suporţi o singură poveste din viaţa unui bătrîn şi lăudăros vînător ?

VÎNĂTOR II : Cu mare plăcere. Altceva ce dracu să fac în acest şanţ plin de mocirlă, în care tremur ca o piftie ? Ce caut eu la această vînătoare ?

VÎNĂTOR I : Fii atent, dragul meu, am să-ţi povestesc cea mai mirobolantă aventură din viaţa mea de vînător. Te rog să fii atent. Merg eu înainte de al doilea masacru mondial în Africa, împreună cu un prinţ boem, pe care nu-l interesa politica şi care, dealtfel, în timpul traversării Mediteranei, a murit de hepatită. Era un dobitoc, nu pentru că nu se pricepea la vînătoare, ci pentru că avea o armă foarte veche, de o valoare inestimabilă, rămasă de la un rege englez, dar care nu mai era bună de nimic. Eu îi spuneam că e mizerabilă, el susţinea că e grozavă, în fine, ne-am pălmuit, el a murit, totul s-a rezolvat. Merg eu mai departe în Africa, îmi angajez trei călăuze şi plec să vînez lei.

VÎNĂTOR II : Ca Hemingway.

VÎNĂTOR I : Să fim serioşi. L-am cunoscut personal. Absolut personal. Mă crezi ?

VÎNĂTOR II : De ce nu ?

VÎNĂTOR I : Rămîne între noi : tipul era obsedat sexual. Venea la vînătoare cu femei isterice, pe care le epata cu marea lui dexteritate vînătorească. Tipul n-a vînat personal nici un leu. El avea nevoie de reclamă ca să-şi vîndă cărţile. Dovadă că acum preţul lui a scăzut enorm. Nu mai e cumpărat nici măcar în America.

VÎNĂTOR II : „Bătrînul şi marea“ mi-a plăcut.

VÎNĂTOR I : Fii serios. E o chestie plicticoasă. Ceva pe care căresc. Fii atent mai departe. Deci, merg în junglă pentru o partidă de lei. Umblăm trei zile, nu găsim nimic, ne culcăm în cort, mie mi-e prea cald, ies afară şi mă atacă un leu care mă răneşte mortal

VÎNĂTOR II : Mortal nu putea să te rănească, din moment ce ești încă în viață.
VÎNĂTOR I : Ai răbdare să mă asculți pînă la capăt ? Deci sînt sfîșiat, călăuzele mă iau într-o pătură și mă duc într-un trib. Vin niște bătrîne, îmi ung rănile cu ierburi și alifii și, după un an de zile — precizez — mă refac. Învăț limba, devin prietenul lor cel mai bun și nu mai simt nevoia să plec de acolo. Ce părere ai de chestia asta ?
VÎNĂTOR II : Normal.
VÎNĂTOR I : Nu e normal deloc. Tipii erau la nivelul comunei primitive, au fost filmați de televiziunea franceză, sînt celebri. Află că am rămas acolo vreme de cinci ani de zile, șeful de trib mi-a cedat jumătate din cele cincizeci de neveste ale sale, dintre care cinci erau franțuzoaice, două englezoaice și două unguroaice. Vrei să-ți spun finalul ?
VÎNĂTOR II : Da. Mi-e foarte frig.
VÎNĂTOR I : Fii atent, că te încălzești. În acest răstimp i-am învățat pe toți carte, i-am obișnuit să se spele cu săpun și să respecte femeile. Adică exact ceea ce-i trebuie omului modern. Cînd am plecat, m-au condus toți plîngînd în hohote și mi-au dăruit o maimuță împăiată, care era idolul lor. O am acasă. Poate nu mă crezi ?
VÎNĂTOR II : Ba da. Tot ce mi-ai spus este absolut verosimil.
VÎNĂTOR I *(scoate un portofel din buzunar)* : Uite o fotografie grozavă. Toți eram în pieile goale.
VÎNĂTOR II : E impresionant.
VÎNĂTOR I : Îți spun o chestiune absolut intimă. Poți s-o ții secretă ?
VÎNĂTOR II : Desigur.
VÎNĂTOR I : Despre această teribilă aventură a mea am scris o carte grozavă. O carte care a făcut furori.
VÎNĂTOR II : Îmi pare rău că nu o cunosc.
VÎNĂTOR I : S-a epuizat din prima zi. Chiar din primele ore. Se bătea lumea pe ea. *(Oftează.)*
VÎNĂTOR II : De ce ești amărît ?
VÎNĂTOR I : Pentru că am fost frustrat !

VÎNĂTOR II : De către cine ?

VÎNĂTOR I *(conspirativ)* : De către un scriitor !

VÎNĂTOR II : Cum aşa ?

VÎNĂTOR I : Poate că nu cunoşti scriitorii sau o anu mită parte dintre ei. Sînt nişte gangsteri. Eu nu aveam stil, nu aveam nici un fel de vocaţie, eram un afon, dar voiam totuşi să transmit lumii im presiile mele personale asupra activităţii acestui trib. Şi am angajat un scriitor să mă ajute. Ce crezi că a făcut tipul ? S-a iscălit numai el, pretinzînd că totul este o ficţiune a lui, eu neavînd nici un merit. L-am dat în judecată, dar nimeni n-a vrut să creadă că tot ce e scris în carte îmi aparţine, că acolo e o parte a vieţii mele. Judecătorii, ştiind că sînt vînător, mi-au rîs în nas. Îţi spun : scriitorii n-au nimic sfînt, fură tot ce le iese în cale.

VÎNĂTOR II : Dumneata eşti un adevărat aventurier. Mai ai şi altă profesie ?

VÎNĂTOR I : Nu, din păcate. Sînt victima unui bunic care mi-a lăsat o avere fabuloasă în lire sterline. *(Rîde)* Eram copil, habar n-aveam de acest bunic, cînd m-am trezit putred de bogat. M-am lăsat de şcoală şi-am plecat în lume, ca să cheltui banii. Îţi spun ceva extrem de sincer : foarte greu se chel tuieşte o jumătate de milion de lire sterline. Pînă la vîrsta de şaizeci şi cinci de ani am lichidat abia jumate. Cu restul am de gînd să întemeiez o fun daţie care să-mi poarte numele. O fundaţie a vînă torilor, care să dea în fiecare an un fel de premiu Nobel pentru cea mai grozavă performanţă vînăto rească. Ai vrea să faci parte din juriul acestei fundaţii după moartea mea ? Sau să fii, eventual, administratorul ei ?

VÎNĂTOR II : Dragă prietene, îmi cer scuzele de rigoare, dar eu nu iubesc vînătoarea şi nu o respect. Dum neata eşti un fanatic, iar eu urăsc fanatismul sub toate formele şi aspectele lui. Dealtfel, nici nu mă simt prea bine cu sănătatea. Şi nici nu mă inte resează această partidă. Aş dori să plec acasă. Pe unde s-o apuc ?

VÎNĂTOR I : Acum este imposibil de plecat. E interzis. Acum încep tragerile și poți fi oricînd lovit de un glonte. Stai pe loc.

VÎNĂTOR II : Bine, am să stau pe loc, dar asta nu înseamnă că am să vînez. Poate să treacă prin fața mea și un elefant, eu tot nu voi trage.

VÎNĂTOR I : Asta te privește personal. *(Pauză)* Totuși, eu nu pricep un lucru : de ce ai venit dumneata la vînătoare — te avertizez că sîntem alături doar prin grațiile unei trageri la sorți — cu o asemenea armă superbă, dacă nu dorești să vînezi ? De ce ?

VÎNĂTOR II : Dragă colega, ești om în vîrstă, vînător cu experiență. Sper că ești și un om normal.

VÎNĂTOR I : Reiese din tot ce ți-am spus pînă acum că nu sînt un om normal ?

VÎNĂTOR II : Nu. Cel mult că ai putea fi un lăudăros, ca orice vînător. Dacă vrei, eu pot să-ți explic de ce am venit la această vînătoare. Va fi un pic cam complicat. Te interesează neapărat ?

VÎNĂTOR I : Ca să fiu sincer, da. Un vînător este dator nu numai să povestească frumos, dar să și asculte frumos. Povestește-mi ceva frumos despre dumneata.

VÎNĂTOR II : De acord. Am să-ți povestesc totul, nu am nimic să-ți ascund. Vreau să-ți povestesc cum am ajuns eu la această vînătoare. E o istorie atît de stranie încît sînt convins că n-ai să mă crezi.

VÎNĂTOR I : Ba da. Îți promit c-o să te cred. Îți promit. Datoria unui vînător este să-l creadă pînă la capăt pe colegul său.

VÎNĂTOR II : Am să-ți povestesc cum am cunoscut-o pe soția mea, adică persoana care m-a trimis astăzi la vînătoare cu forța.

VÎNĂTOR I : Cu forța ?

VÎNĂTOR II *(cu lacrimi în ochi)* : Da, cu forța. Îți voi explica și vei înțelege. Cu exact un an de zile în urmă, eu lucram într-un institut de proiectări ca inginer proiectant. Institutul nostru avea două mii de salariați, dintre care trei sferturi femei. Eu eram — și chiar sînt și acum — un meseriaș, un om serios, cuminte și harnic, bun coleg, iubit de toată

lumea şi aşa mai departe. Eram logodit cu o colegă la fel de serioasă şi cuminte, de familie foarte bună. În acest institut al nostru exista, însă, o femeie de o rară frumuseţe, ceva cu totul ieşit din comun, pe care o iubea ca un dement directorul adjunct, şi el un bărbat superb, care şi-a părăsit soţia şi copilul pentru ea. Această femeie extraordinar de frumoasă nu mă cunoştea personal, ne ştiam doar din vedere, mai precis eu o ştiam pe ea. Într-o zi s-a întîmplat un fapt extraordinar : m-am întîlnit cu ea pe unul din culoarele clădirii de zece etaje a institutului nostru. S-a oprit în dreptul meu şi m-a privit intens, cu o uimire extraordinară. „Dumneata lucrezi aici ? m-a întrebat ea. Te văd pentru prima oară". „Da, am zis eu, lucrez aici de mai bine de un an, eu vă cunosc bine pe dumneavoastră din priviri, sînteţi femeia cea mai frumoasă din institut". „Lasă asta, ăsta e un amănunt, important e că eu te cunosc pe dumneata de undeva, nu ştiu exact de unde, adică nu ştiu dacă de pe lumea asta sau de pe altă lume, dar te cunosc precis. Te rog să-ţi iei un bilet de voie chiar acum şi să plecăm în oraş, pentru că avem de vorbit". Eram extraordinar de tulburat, nu înţelegeam nimic, dar mi-am luat un bilet de voie şi am plecat cu ea la o cofetărie, unde am decis să ne căsătorim. Mai bine zis, ea a decis, în timp ce eu protestam : „e absurd, dumneata eşti superbă, eşti logodită cu un bărbat superb, în timp ce eu sînt un individ aproape urît, mic de statură, gras şi lipsit de calităţi deosebite, adică un mediocru. În plus, sînt şi eu logodit cu o fată cumsecade, pe care aş răni-o în chip cu totul nemeritat, aducîndu-i această veste". „Lasă prostiile, mi-a spus ea pe un ton care nu admitea replică, am spus că ne vom căsători şi ne vom căsători. Ne vom face chiar astăzi actele". „Dar de ce ţii să te căsătoreşti cu mine ?" am întrebat-o, la care ea mi-a răspuns, misterioasă : „asta n-am să-ţi pot spune niciodată".

VÎNĂTOR I : Şi ? Aveţi o căsătorie fericită ?

VÎNĂTOR II : Nu ştiu dacă se poate numi fericită şi asta numai din cauza mea, care sînt un tip com-

plexat și veșnic obsedat. Nu pot să nu mă întreb în fiecare zi și noapte, de mai multe ori : de ce ? De ce m-a ales pe mine ? Vă spun pe cuvîntul meu de onoare că este o femeie absolut spelndidă, blondă, cu părul lung, ochii albaștri și mari, tenul catifelat, picioarele lungi și sprintene, o dantură de fildeș, voce duioasă și plăcută, niște sîni care tresaltă chiar și atunci cînd vorbește în șoaptă. Nu mai vorbesc de sensibilitatea ei extraordinară, la fiecare cuvînt pe care i-l spun nările ei freamătă de atîta încordare, fiecare gest pe care îl fac este absorbit de ființa ei, am sentimentul că este o apă limpede și neclintită care se tulbură chiar și la atingerea unei gîze. Adesea se uită la mine ore în șir, bine înțeles după ce îmi cere voie, mai întîi, iar eu stau și mă las privit pînă izbucnesc în plîns. Ea varsă o singură lacrimă, întotdeauna pe obrazul drept, o lacrimă imensă și fierbinte, pe care i-o sorb cu buzele mele.

VÎNĂTOR I *(pe care povestea, oarecum lungă, l-a plictisit)* : Ar fi trebuit, totuși, ca vînătoarea să înceapă. Gonacii ar fi trebuit să pornească. Mi s-a făcut frig. Mă întreb dacă nu cumva partida s-a suspendat și ne-au uitat aici. Dar nu e posibil. Vrei o gură de rom ?

VÎNĂTOR II : Nu, mulțumesc. Și-așa sînt destul de tulburat. Știi ce este interesant ? Că ea a insistat foarte mult să vin la această vînătoare. M-a pus să jur că voi veni. Am simțit cum s-a frămîntat toată noaptea, fără să poată dormi.

VÎNĂTOR I : Pe vremea cînd eram căsătorit, căci acum sînt divorțat, soția mea se interesa din ce în ce mai des cînd plec la vînătoare, pentru ca odată, întorcîndu-mă din Deltă cu o zi mai devreme, să o prind tête-à-tête cu meditatorul de matematică al băiatului. Amîndoi s-au speriat cumplit, au crezut că mă voi folosi de armă, au fugit pe ușă, dezabiați, dar eu am fost realmente domn, am tras un singur foc în aer și m-am culcat. Nu fac nici o aluzie la cazul dumitale.

VÎNĂTOR II : Soţia mea nu ar putea să mă înşele pentru nimic în lume. E o femeie cu totul extraordinară.

VÎNĂTOR I : Toate femeile sînt extraordinare pînă la proba contrarie.

(Apare din pădure o femeie tînără, purtînd un coş cu fructe. E îmbrăcată cu o rochie lungă, roşie)

FEMEIA *(cu o voce stinsă şi înspăimîntată)* : Iertaţi-mă că vă deranjez, dar am impresia că am greşit drumul.

VÎNĂTOR I : Unde doriţi să mergeţi ?

FEMEIA : Nu asta are importanţă. Dar ceva mai încolo am dat peste o haită de cîini care erau să mă sfîşie.

VÎNĂTOR I : Sînt cîinii gonacilor. Aici e o partidă de vînătoare. Aţi venit, probabil, la cules de fructe, dar momentul nu e deloc bine ales. Oricînd vă poate lovi un glonte rătăcit. Pădurarul nu v-a avertizat ?

FEMEIA : N-am văzut nici un pădurar.

VÎNĂTOR I : Atunci nu ştiu ce sfat să vă dau. Cred că veţi fi obligată să rămîneţi cu noi, la adăpost. *(Se aud focuri de arme)* Auziţi ? A început. *(Cei doi vînători se pregătesc de tragere)* Aşezaţi-vă în şanţ. Să nu vă vadă vînatul. *(Femeia rămîne în picioare.)* Nu vă e frig ?

FEMEIA *(absentă)* : Nu.

VÎNĂTOR I : Nu vă e frică de animale ?

FEMEIA *(se apropie de el, apoi în şoaptă)* : Nu. Cîndva, am fost şi eu animal... *(Vînător I şi Vînător II o ascultă uimiţi)* Am fost căprioară...

VÎNĂTOR I *(înfiorat)* : Căprioară ?!

FEMEIA : Da. O căprioară frumoasă şi tînără, cu botul şi ochii umezi... Şi eram îndrăgostită de cel mai frumos cerb din pădure, cel mai puternic şi viteaz... Şi într-o zi, cînd am venit la izvor să ne adăpăm, eu am văzut în oglinda apei un vînător care întinsese arma spre noi. Şi atunci m-am aruncat în faţa iubitului meu ca să-i salvez viaţa.

VÎNĂTOR I : Şi ? I-aţi salvat-o ?

FEMEIA : Da. Am fost împuşcată. El a scăpat. În aceeaşi clipă, însă, m-am transformat în fată.

VÎNĂTOR I *(din ce în ce mai uimit)* : În fată ?!
FEMEIA : Da. În fată de 18 ani care se uita în jurul ei şi nu înţelegea nimic. Vînătorul care trăsese în mine s-a speriat şi a luat-o la fugă, urlînd.
VÎNĂTOR I : Iertaţi-mă că vă întrerup, dar eu am fost la o vînătoare cu mai mulţi ani în urmă, în Nepal, unde asemenea fenomene se petreceau foarte des. Se întîmpla ca dintr-un şarpe sau chiar dintr-o broască ucise într-o anumită oră şi într-o anumită poziţie a Lunii să se nască o femeie sau un copil. Dar spuneţi-mi ce s-a întîmplat apoi cu dumnea-voastră. Cum v-aţi descurcat în viaţă ?
FEMEIA : O, destul de simplu. M-a găsit pădurarul, m-a luat la el şi m-a înfiat. Dar eu umblam aproape zi şi noapte prin pădure, căutîndu-l pe soţul meu, cerbul. Uneori nici nu mai ajungeam acasă, dor-meam prin scorburi şi prin copaci, doar-doar l-oi găsi.
VÎNĂTOR I : Şi l-aţi găsit ?
FEMEIA : Nu. Probabil a fost şi el împuşcat. Altfel ar fi venit la izvor să mă caute. Din păcate, pădura-rul s-a supărat că plecam tot timpul de-acasă şi m-a dat unei rude de-ale sale, departe de locurile unde mă născusem. Restul nu mai contează.
VÎNĂTOR I *(vizibil impresionat)* : Vă rog să fiţi con-vinsă că eu cred cu toată fiinţa mea în posibilităţile transformării animalului în om şi invers. E o do-vadă superbă a comuniunii lumii noastre animale, o confirmare a faptului că omul s-a născut din maimuţă. *(Între timp, Femeia a plecat fără ca cei doi vînători să-şi dea seama).* Dar puteţi să-mi spu-neţi, stimată şi minunată fiinţă, de ce maimuţele nu se mai transformă şi în zilele noastre în oa-meni ? Ce le împiedică ? *(Observă că Femeia a ple-cat şi se întoarce către Vînător II)* Poţi să-mi răs-punzi dumneata ?
VÎNĂTOR II *(care e foarte absent la ceea ce se petrece în jurul său)* : Nu mă tulbura. Lasă-mă să mă gîn-desc la ceva.
VÎNĂTOR I : Atunci spune-mi ce părere ai despre stra-nia femeie care a fost pînă acum cîteva clipe aici ?

VÎNĂTOR II *(solemn, după o îndelungată gîndire)* : Femeia aceea este soţia mea.
VÎNĂTOR I : Glumeşti ?
VÎNĂTOR II : Nu. Ciudat este că ea nu m-a recunoscut. Nici măcar nu m-a privit... Dar eu am recunoscut-o după glas... Tot timpul, din clipa în care am plecat de-acasă, am avut presimţirea că va veni după mine. Aşa se şi explică insistenţa ei de a mă trimite la vînătoare şi de a cîştiga această armă pentru mine. Simţea mereu chemarea pădurii şi a lumii ei. Se dorea, probabil, din nou căprioară...
VÎNĂTOR I *(derutat)* : Ciudat ! Foarte ciudat ! Şi, totuşi, perfect verosimil. *(Între timp, Vînător II a dispărut în pădure)* Femeia avea, într-adevăr, o privire extraordinar de bună şi curată, care nu putea fi decît a unui animal nevinovat. *(Se aude o împuşcătură în apropiere)* Colega, cred că a început, în sfîrşit, vînătoarea. *(Constată că Vînător II nu e lîngă el)* Dar unde a dispărut ? *(Vînător II apare cu arma în bandulieră, extrem de tulburat.)* Unde ai fost ?
VÎNĂTOR II : Am fost după ea...
VÎNĂTOR I : După soţia dumitale ?
VÎNĂTOR II : Da. Am găsit-o la izvor. Se uita în oglinda apei.

(Pauză)

VÎNĂTOR I : Şi ?
VÎNĂTOR II : Am tras în ea... Am vrut să văd dacă se transformă din nou în căprioară... *(Pauză lungă)* Dealtfel, aceasta era dorinţa ei neîncetată.
VÎNĂTOR I : Şi ? S-a transformat în căprioară ?
VÎNĂTOR II : Firește. Dacă dorești, poţi să te duci s-o vezi. E acolo, la izvor.
VÎNĂTOR I : Iartă-mă, dar mi-e frică. Am trăit şi eu destule, dar întîmplarea asta mă sperie. *(Se aude o împuşcătură)* Am impresia că halucinez... Deci, aşa se explică de ce te-a ales ea pe dumneata ca soţ : era o chemare a destinului. O chemare a sîngelui.

VÎNĂTOR III *(apare radios, cu puşca încă fumegînd)*: Fraţilor, am împuşcat, acum, lîngă izvor, o căprioară splendidă. Absolut splendidă. Veniţi s-o vedeţi. *(Dispare. Cei doi rămîn încremeniţi. Vînător II se aşază pe marginea şanţului, năucit).*

VÎNĂTOR I *(într-un tîrziu)*: E limpede... Acest vînător inconştient a tras în soţia dumitale... Firește, fără să ştie despre ce e vorba... Mă întreb dacă avea autorizaţie... Prietene, te văd zdrobit sufletește şi sînt alături de dumneata. Ştiu că treci printr-o grea încercare, dar nu ştiu cum să te ajut. Eu am crescut odată un pui de urs vreme de şase luni, cu biberonul, îl iubeam mai mult decît pe copilul meu, pentru ca, într-o noapte, să mi-l fure un vecin şi să-l vîndă la circ pentru a fi dresat. Închipuie-ţi că, în timpul unui spectacol, bietul ursuleţ m-a recunoscut şi mi-a sărit în braţe, plîngînd ca un copil. M-am judecat cu circul, dar n-am reuşit să-l obţin. Peste cîteva luni, sărmanul animal a murit de TBC din pricina supărării. Ce părere ai? *(Singur)* Văd că individul nu mă ascultă. *(Îngîndurat)* Să fie într-adevăr real ceea ce am trăit şi am auzit în această zi? E posibil ca acea femeie să fi fost căprioară, să fi devenit femeie şi apoi din nou căprioară?! Atunci înseamnă că şi el, soţul ei, ar putea să se transforme din nou în cerb dacă ar fi din nou împuşcat... Extraordinar! Ce-ar fi să... Nu, nu e posibil. Dar dacă e posibil? Dacă e posibil ca şi el să devină animal? *(Fanatic)* Sînt vînător, şi un vînător adevărat nu poate rata o asemenea şansă. E o şansă unică să vezi un astfel de miracol... *(Se frămîntă)* Ce-ar fi să... *(Pauză)* Am să încerc. Domnul să mă ierte, precum şi toţi zeii şi zeiţele vînătorii, dar am s-o fac. *(Îndreaptă arma spre Vînător II şi trage. Acesta se zvîrcoleşte cîteva clipe apoi rămîne nemişcat)* Stupid! Miracolul nu s-a produs. Înseamnă că tot ce mi s-a spus era o aiureală. Mai mint şi eu, ca vînător, dar nu exagerez... Îi voi potrivi arma în aşa fel încît să reiasă că s-a împuşcat singur. *(Ceea ce şi face)*

VÎNĂTOR III *(strigă de undeva, din apropiere)*: Colega, ești amabil să mă ajuți să transport căprioara pînă la căruță ? Vînătoarea s-a amînat.

VÎNĂTOR I : Da, prietene, cu plăcere. Vin imediat. *(Se uită lung și cu milă spre cadavrul lui Vînător II)* Sărmanul de tine ! Îmi devenișesi drag și apropiat. Adio ! *(Pleacă).*

CORTINA